

Εργασίες στην Ιερά Μονή της Ήμερας στον Πόντο

/ [Επικαιρότητα](#)



Ολοκληρώθηκε η μερική αποκατάσταση της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου στην Ήμερα του Πόντου, στην περιοχή της Μαύρης Θάλασσας, όπως αναφέρει δημοσίευμα του πρακτορείου Anadolu, προσθέτοντας ότι το “χριστιανικό-ορθόδοξο μοναστήρι είναι από τα πιο σημαντικά θρησκευτικά μνημεία της περιοχής της Ανατολικής Μαύρης Θάλασσας”.

Στο πλαίσιο του έργου αποκατάστασης, επισκευάστηκαν η στέγη του μοναστηριού 670 ετών ενώ έγιναν και παρεμβάσεις στην τοιχοποιία.

Ο κυβερνήτης Αργυρούπολης Καμιράν Τασμπιλέκ τόνισε ότι το μοναστήρι θα είναι σύντομα επισκέψιμο.



TURKEY, CULTURE

Turkey partially restores 670-year-old Imera Monastery

With gothic architecture, it is among most important structures of Eastern Black Sea region

Muhammet Celik | 17.11.2020



Από την πλευρά του ο Χαμντί Νας, πρόεδρος της τοπικής κοινότητας, σημείωσε ότι πρόκειται για ένα μοναδικό μνημείο, το οποίο ήδη το αναζητούν Έλληνες που ψάχνουν τα ίχνη των προγόνων τους. Βέβαια, στη συνέντευξη που έδωσε στο Anadolu τους περιέγραψε ως «μετανάστες» από την Ίμερα, και όχι ως πρόσφυγες θύματα γενοκτονίας.

“Πολλοί άνθρωποι έρχονται να δουν το μοναστήρι ... άνθρωποι που μετανάστευσαν από εδώ έρχονται στο χωριό μας από την Ελλάδα και το Βέλγιο για να δουν τα μέρη όπου ζούσαν οι πρόγονοί τους”, είπε.

Υπογραμμίζοντας τις τουριστικές δυνατότητες της περιοχής, ο Νας ελπίζει ότι θα ολοκληρωθούν σύντομα όλες οι εργασίες αποκατάστασης.



Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΙΜΕΡΑ

Η κτητορική επιγραφή αναφέρει ότι χτίστηκε το 1350 και γνωρίζουμε ότι επισκευάστηκε τουλάχιστον μία φορά, το 1860. Ο λόγος για το καθολικό της γυναικείας μονής που ήταν στην Ίμερα του Πόντου (τουρκικά: Olucak) στην Αργυρούπολη. Αφιερωμένος στον Ιωάννη τον Πρόδρομο, όπως και ολόκληρο το μοναστήρι, ο ναός είναι ένας από τους ελάχιστους που παραμένουν ακέραιοι μέχρι και σήμερα στην άλλοτε ιστορική κωμόπολη των Ελλήνων – στις αρχές του 20ού αιώνα στην Ίμερα και στα γύρω χωριά ζούσαν περίπου 3.500 Πόντιοι.

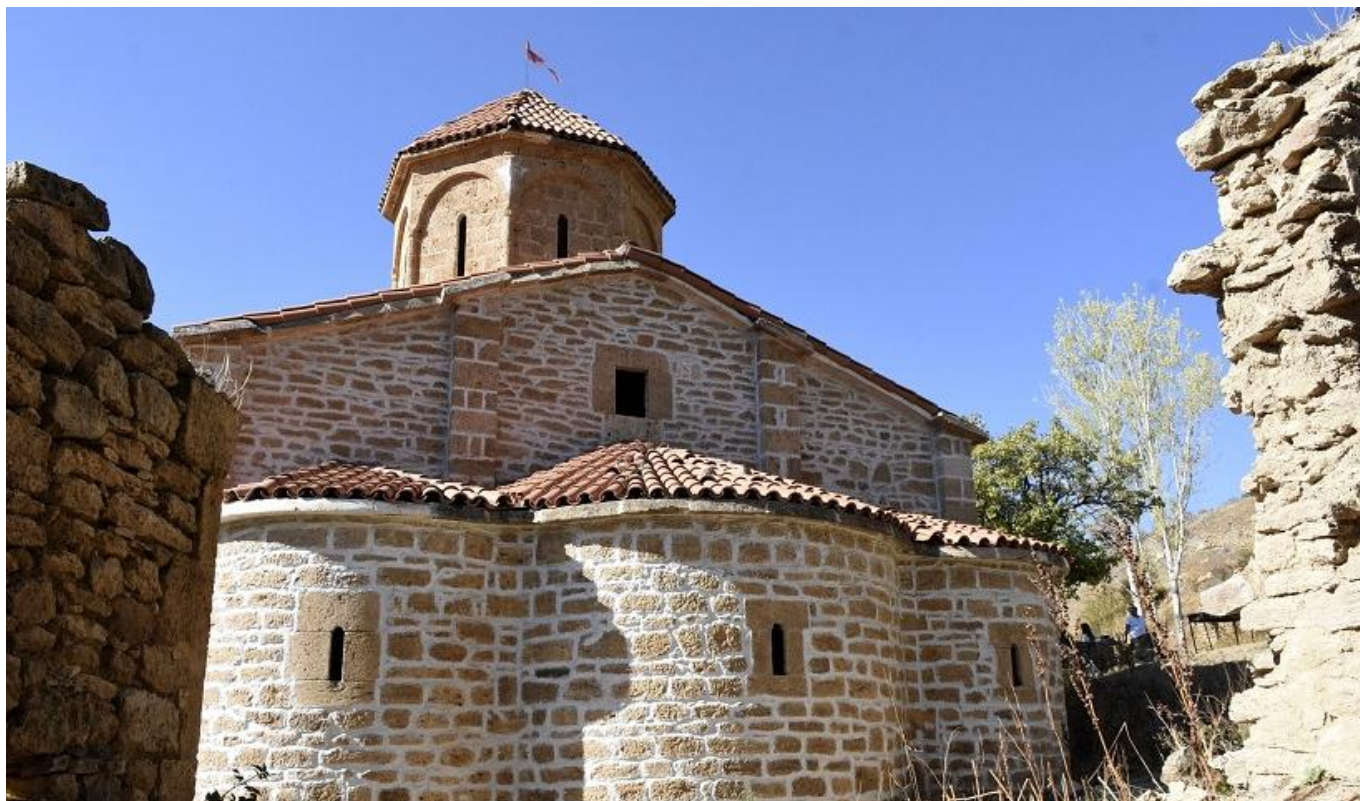
Είναι γνωστή και ως «Γήμερας Αγιάννες».



Οι σημαντικότεροι ευεργέτες της μονής προέρχονταν από την οικογένεια των Σαρασιτών, με ουσιαστικό θεμελιωτή της τον αρχιμεταλλουργό Ιγνάτιο Σαρασίτη. Σύμφωνα με τον Κώδικα της μονής, όταν ο Ιγνάτιος επέστρεφε με τη γυναίκα του Βαρβάρα από μια επίσκεψη στη μονή της Παναγίας Σουμελά, ήρθε για να προσκυνήσει και στη μονή του Αγίου Ιωάννη, στην οποία έτυχε ευμενούς υποδοχής. Η γυναίκα του δώρισε στη μονή τη χρυσοποίκιλτη ενδυμασία της, ενώ ο ίδιος αποφάσισε την εκ βάθρου ανέγερση του ναού και των δωματίων της μονής, και για το λόγο αυτόν έστειλε εκεί τον γιο του Γεώργιο Σαρασίτη, πρωτονοτάριο της αρχιεπισκοπής Χαλδίας, ο οποίος ξαναέκτισε το ναό.

Τα εγκαίνια του ναού της μονής πραγματοποίησε το 1745 ο αρχιεπίσκοπος Χαλδίας Ιγνάτιος ο Κουθούρ. Το 1747 ο Γεώργιος Σαρασίτης με έξοδα του πατέρα του συνέταξε τον πρώτο Κώδικα της μονής, βάσει του οποίου συντάχθηκε το 1859 ο νεότερος Κώδικας. Το 1747 η αρχιεπισκοπή Χαλδίας αναγνώρισε τη μονή και την κατέταξε μεταξύ των υπόλοιπων ενοριακών μονών. Το 1780 αναφέρεται ότι ζούσαν εκεί είκοσι μοναχές.

Η μονή τιμήθηκε το 1808 με τη σταυροπηγική αξία και διατέλεσε σταυροπηγική μονή μέχρι το 1827, οπότε και μετατράπηκε πάλι σε κοινόβιο ενοριακή μονή.



Το 1859, επί ηγουμένης Ρωξάνης της Ιμεραίας, με προτροπή και συνδρομή του Αργυρουπολίτη διδασκάλου Γεώργιου Κ. Παπαδόπουλου αποφασίστηκε η ανακαίνιση του ναού. Με αφορμή την ανακαίνιση αυτή, τοποθετήθηκε πλάκα στη θύρα του ναού που έγραφε τα εξής:

«Ούτος ο θείος ναός του τιμίου ενδόξου προφήτου Προδρόμου και βαπτιστού Ιωάννου ήτο πάλαι ναΐσκος με θόλον, ου τα τείχη ήσαν εξωγραφισμένα παντοιοτρόπως, αλλ' εκείνος ο ναός κατεδαφίσθη εις τα ερείπια του οποίου ανωκοδομήθη ο νέος ούτος ναός το 1859 έτος επί του αρχιεπισκόπου Χαλδίας κυρίου Θεοφίλου δι' επιστασίας της καθηγουμενίσσης κυρίας Ρωξάνης μετά της συνοδείας αυτής συν τη βοηθεία των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών, ων μνησθείη Κύριος ο Θεός εν τη βασιλεία αυτού εις αιώνα τον άπαντα».

Μια άλλη επιγραφή, περίπου όμοια με την παραπάνω, συνάντησε ο Anthony Bryer στις ερευνητικές του αποστολές και δημοσίευσε στις μελέτες του. Το 1859 ο Γεώργιος Παπαδόπουλος ανήγειρε δύο μεγάλα δωμάτια στη μονή, κάτι που έπραξαν, αργότερα, και διάφοροι άλλοι πλούσιοι Αργυρουπολίτες. Το 1885 ο Αθανάσιος Παπαδόπουλος Κεραμέας, κατά τη διάρκεια της περιοδείας του στις μονές του Πόντου, επισκέφτηκε τη βιβλιοθήκη της μονής του Αγίου Ιωάννη, μελέτησε σ' αυτήν, και στην οποία, όπως αναφέρεται, ιεροσύλησε τον παλιό Κώδικα της μονής. Τη μονή επισκέφτηκε, επίσης, και ο Μηνάς Μηνωίδης το 1845, εφοδιασμένος με συστατικό γράμμα του μητροπολίτη Χαλδίας Θεόφилου, και βρήκε

εκεί ένα ανολοκλήρωτο χειρόγραφο σε περγαμηνή της Παλαιάς Διαθήκης.

Σημαντικό, επίσης, είναι το γεγονός ότι στη μονή αντιγράφονταν εκκλησιαστικά και άλλα συγγράμματα.

Η μονή είχε κυκλικό σχήμα, μέσα στο οποίο υπήρχε ο ναός του Αγίου Ιωάννη Προδρόμου με λιθοστρωμένο προαύλιο, ενώ στις αρχές του 20ού αιώνα είχε δώδεκα μοναχές και είκοσι μεγάλα δωμάτια. Μέσα από τη μονή πήγαζε και η περίφημη πηγή της και τα καλοκαίρια συχνά παραθέριζαν εκεί πολλές πλούσιες οικογένειες της Τραπεζούντας.

Ο Bryer πιθανολογεί πως το 1914, χρονιά που επισκέφτηκε τη μονή ο Dawkins, οι μοναχές αντικαταστάθηκαν από μοναχούς, πληροφορία η οποία όμως είναι λάθος, επειδή με την Ανταλλαγή ήρθαν στην Ελλάδα οι μοναχές της μονής, και μάλιστα μετέφεραν τα κειμήλιά της. Με την ανταλλαγή των πληθυσμών η μονή και ο ναός καταστράφηκαν, ενώ αργότερα χρησιμοποιήθηκε από τους Τούρκους ως στάβλος. Σώζονται μόνο κάποια ερείπια.

Πολλά κειμήλια της μονής, σημαντικής ιστορικής και θρησκευτικής αξίας, όπως βυζαντινές εικόνες, ιερά σκεύη, Ευαγγέλια και ιερά λείψανα διασώθηκαν και μεταφέρθηκαν στην Ιερά Μονή της Αγίας Παρασκευής Δομήρου-Ροδολίβους στις Σέρρες.

Με πληροφορίες από το pontos-news.gr